

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Fotoğraf / Yasin MORTAŞ

Yıl 2 Sayı 24 Şubat 2021

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:2 Sayı: 24 (Şubat 2021)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

GÜVERCİN RÜZGÂRI

Yasin MORTAŞ3

ISLAK EKMEKLER

Sadiye Esmâ KARABULUT4

SU ÇİÇEĞİ

Haşim KALENDER6

PENCEREMİN ÖNÜNDEN GEÇMENİ BEKLİYORUM

Ramazan DEMİRTAŞ6

CEDDİM OSMANLI

Ahmet Süreyya DURNA7

KARA KIŞ

Recep ŞEN7

KELİLE VE DİMNE

Gülçin Yağmur AKBULUT8

NEFSİ POLATHANE

Filiz KALKIŞIM ÇOLAK9

KAVUŞMAK YA DA AYRILMAK

Furkan DİLEKÇİ10

ÜSTÜ AÇIK SOKAKLAR

Fatih TEZCE11

HAYATIN KARMAŞASI

Meral TABAKOĞLU TOKSOY11

MEVSİM VE İNSAN

Mehmet OSMANOĞLU12

DEVİRİM

Turgay ÇİTÇİ13

ISIRGAN YANKISI

İlker GÜLBAHAR13

MİSAL ŞEHRİNİN PERDELERİ

Gönül ÇAKI AKVEÇ14

ŞADİYE

Rıdvan YILDIZ14

ÖMÜRDÜR YIKANAN GÜN BATIMI

Aras ALTUNBEY15

AYRAÇ ŞİİRİ

Özlem ÖZTÜRK15

SENSİZLİĞİN GAZELİ

Faik GÜÇLÜ16

KAHRAMANLAR ŞEHRİ

Ömer KARSLI16

GÜNBOZUMU

Mehmet Şirin AYDEMİR17

SUSKUN ACILAR

İsmail OKUTAN17

AK PORTRELER

İsmail ÇELİK18

GÜZELİN GÜZELİ

Kadir KÖSE19

BURUK BİR YANSIMA

Murat COŞKUN19

DÜNYA DERDİ

Faik KUMRU20

VECİZ SÖZLER

Hızır İrfan ÖNDER21

YOLUNU BAŞA DÖNDÜRÜR

Gencay ÖZER ŞENOL22

ZÜHRE YILDIZINA TAKIL DA GEL

Cemal KARSAVAN22

KİTAP-LIK - UÇURUMDA BİR GÖMÜ

Akif NECİPSOY23

12 ŞUBAT MARAŞ SOYLAMASI

M.Nihat MALKOÇ24

GÜVERCİN RÜZGÂRI

Ertuğrul Güven Ağabey'e Fatiha'yla

musallaya içli bir merhaba dedi serçe

kar yağız bir ozan lapa lapa notalar
Afşin türküyü unutursa ayaz
tut ki acının satır arası atlas
cırcır böceği yalnızlığı bir güvercin rüzgârı
oyalamasın öksüren rüzgâr uçurtmaları
zamansız salınır dut ağacı/ kavak

bülbül tüy döker/ mümkün gül sağırsa
kuz bahçede yıldız üşümesi dökük dökük
ağaran bir bulut kıpırtısı dağınık saçında
Pirali avlusunda sorular cıvıltısı serçeler

çölsen/ ki çöldür rüya
kuyu büyür/ deniz tuzsuzdur/ göz tufan
saat çok serap taşır zehrine akrebin/ yol kıymık
kalp/ su yakan bir dost yarasıdır çoraklığında

Binboğa yorgun
yorgun Karacaoğlan çiçeği
Efsus'un iç sesidir açar renksiz yalnızlık
göz/ yaşlı bir göl kamışı bakar içine
Garaudy tarifsiz iyidir belgelenir acı
yedi kardeş sarnıcında yedi kıta zezem
saplanır ikinci boğaza geçmez tutan hıçkırık
Dedebaba'da hüzn, ağlayan gelin
"tozar elif elif diye"

sigara bir tarihtir şiir kitaplarında
acı üfürülmez bir dumandır
ah sükün eder ciğere
Ertuğrul bir bozkır kitaplığı ışık teması
rahle kuşları çınarlar
aşk tahtında mavera okuması

Haziran 2016 / Ocak 2021

ISLAK EKMEKLER

Arî ve Ana Hanım, caddenin arka kısmında yer alan manavda soluklanıyordu. Bir iskemleye oturmuş, kucağına da Arî'yi almıştı. Poşete limon dolduran adam, Ana Hanım'a "Üç buçuk yaptı." dedi. Ana Hanım, poşeti aldı, önceden hazırladığı parayı son kez terlemiş avuçlarından kaydırıp manava uzattı. Arî, Ana Hanım'ın elinden sıkıca tuttu. Kapıyı açıp yürümeye başladılar. Yürürken evde kendisini bekleyen eşini düşündü Ana Hanım. Sobanın kenarında kitap okuyan. Soba, evden çıkmadan önce attığı odunlarla hâlâ yanıyor olmalıydı. Üzerine koyduğu suyla çorba yapacaktı.

Kar tanesinin göz kapağına değmesiyle kafasını kaldırıp önüne baktı. Fırın bacasından çıkan dumanı görünce eve yaklaştığını fark etti. Bir tane de somun alsam ne güzel olur, diye düşüncelerini yokladı. Eşi, çorbanın içine doğranmış ekmeği pek severdi.

Fırının önüne geldiklerinde kasada bekleyen genç, camı açıp Arî'ye gülümsedi. Arî, tombik ellerini kadife pantolonunun cebine daldırırken Ana Hanım limon poşetine bakarak:

-Sonra alırsız ekmeği evlâdım. Gitmemiz gereken bir yer daha var, dedi.

Camın kapanmasıyla Arî'nin kalbi gıdıklandı. Ana Hanım'a sokulurken fırının sıcaklığı boynuna öyle dolandı ki adımlarını daha kuvvetli attı. Fırının önünden başlayıp evlerine kadar içinden saydığı saniyeler daha da karmaşıklaştı çünkü.

Ana Hanım, sıcacık ellerini Arî'nin kulaklarına değdirip karşı yolu gösterdi. Heyecanla yürümeye devam ettiler.

Kızının ölümünün üzerinden on iki ay geçmişti Ana Hanım'ın. Bu süre boyunca banyoya giriyor, mermerin üzerine bağdaş kurup saatlerce suyun altında saçlarını sabunlamadan oturuyordu. Eşi fark ettiğinde onu havluya sarıp sobanın yanına götürüyordu. Ana Hanım, sobanın yanında biraz kestiriyor, uyandığında hayatına yeniden devam ediyordu. Sobaya odun atıp yemek yapıyordu. Sonra sobanın kenarında, duvara yaslanmış hasır yastığın yanına kıvrılıyor, kulağından hiç eksilmeyen kızının sesiyle donuklaşıyordu.

-Anne! Keşke bir erkek kardeşim olsa...

Ana Hanım'ın yaşı ilerlediği için çocuğunun olamayacağını kaç kez anlattıysa dakızı anlamazdı. Bu isteği Ana Hanım da tıpkı kızının birden büyüüp hayatı anlamasıyla unuttu. Kayboldu kızı birdenbire... Ama hep bu isteği kulağına yerleşmişti. Kızının ölümünden sonra

acısını hafifletmek için Arî'yi sahiplendi. Şimdi Arî'yle birlikte ilk kez cesaret edemediği kızının mezarına geliyordu.

-Ana Hanım burası mezarlık mı?

Ana Hanım alışmıştı yaşlı gözlerini rüzgârla kurutmaya. Gözlerindeki bulutları sol elinin dışıyla sildikten sonra ayakbalarını çıkartıp Arî'ye döndü:

-Evet oğlum.

Arî şaşkın bir ifadeyle Mustafa Bey'in öğrettiği Arapça birkaç harfi tanıyıp yanlarında duran mezar taşını okumaya çabaladı. "Be..Ra..."

-Ana Hanım şu harfin ismi neydi?

Ayakkabılarını oturdukları çam ağacının altına yerleştirdi özenle. Eğilip kar aldı, ayaklarını karların içine gömdü. Arî'nin sorusuna karşılık mezar taşına baktı.

-Sin'dir.

Mezarlığın yanında bir süre oturdular. Arî mezar taşlarını okumaktan sıkılmıştı. Ana Hanım ise sadece kulağını çam ağaçlarının salınımına vermişti. Bu ses çok şey hatırlatıyordu, çok şey düşündürüyordu. Ağacın dalları karın ağırlığına dayanamayıp üzerinde biriken karları boca edince Ana Hanım'a her şeyi unutturuyordu. Geriye yalnızca damar tabakanın üst kısmında hapsolmuş gözyaşının titreyişi kalıyordu.

Ana Hanım Arî'nin üşüdüğünü fark etti:

-Sen farklı ol tamam mı Arî!

-Nasıl?

-İnsanlara, hayata duyarlı ol. Kulaklarını hiç kapatma. Çünkü doğan her insanın ölümü eceliyle olmalı. İnsan, insanı öldürmemeli. Bozkırlar diye nitelendirirdi ablan kadınları. Kurumuş otların sesini dinle. Bozkırlar dayanıklıdır ama sen yine de birilerinin onları incitmesine izin verme. Çünkü ablan şiddetin kurbanı. Yirmi yaşında bir karanfil. Sen insanı yaşatma konusunda hassas ol. Söz mü?

-Söz.

Dakikalardır merak ettiği soruyu dayanamayıp sordu Arî:

-Neden ayaklarını karın içerisine gömdün, Ana Hanım?

-Kalbim yanar evlâdım.

-Üşümez mi kalbin?

-Üşürse canım yanmaz.

Arî'nin aklına yetimhanedeki günler geldi. Yemekten sonra odalarına gizlice ekme çıkartırlar, pencerenin kenarına otururlardı. Sokak lambasının aydınlığında

yağan kara bakarlar, karşı apartmanda oturan ve kar ile çeşitli oyunlar oynayan çocukları seyrederlerdi. Anneleri onları kovalarken kartopu yapıp annelerinin sırtına, alnına nereye denk gelirse oraya fırlatırlardı. Anneleri bu kez daha da sinirlenir, eşarbını koltuğunun altına alıp koşmaya başlardı. Çocuklar hemen ışığın olmadığı yere saklanır, köpek sesleri çıkartarak annelerini korkuturlardı. O vakit annelerinin korkudan ayakları kayar, yere düşerdi. Çocuklar kahkaha seslerini bırakıp annelerine yardım ederken anneleri tümüyle karı alır, çocukların ensesinden koyunlarına doldurdu. Onlar karın üstünde yuvarlanırken yetimhanedeki çocuklar pencerenin yanından ayrılır, ranzalarına çıkıp ekmeği lokma lokma midelerine indirirlerdi. Kimisi çok hızlı yerdı kimisi yavaş yavaş. Annesiz kalışları, göz çukurlarında tuzlu su olarak birikir, yanaklarında tutunamayıp ekmeğe damlar, ekmekleri ıslatırdı ama onlar yine de iştahla yemeye devam ederlerdi.

Arî, Ana Hanım'a "Anne" diyememişti, "Ana" da, Hanım sözcüğü Ana kelimesinin yanında daha önce kullanmadığı kelimeye naifçe yardım ediyordu. Ana Hanım'ın kendisini yetimhaneden evlatlık aldığı gün, içinde hüznün kalmıştı. Özleyecekti pencere kenarını, ıslak ekmekler yediği arkadaşlarını...

Ana Hanım, çok yorgun görünüyordu ama Arî ona muziplik yapmayı düşündü. Oturduğu mezar taşından aşağı indi. Cebine biraz kar doldurdu. Onlara şekil verecek kartopunu hiç çekinmeden Ana Hanım'ın omzunda patlattı.

Arî kaçmamıştı, yalnızca Ana Hanım'ın yüz ifadesini merak ediyordu. Ana Hanım'ın yüzünü sinir kaplamıştı, ancak birden yumuşayıverdi. Omzuna dolan kar tanelerini ayıklayıp Arî'ye doğru yürüdü. Yerden kar aldı ve

Arî'nin iri burnuna sürerek çocukça kaçtı. Arî'nin burnunda oluşan kaşıntı, gülmesiyle daha da artıyordu. Çamın arkasında gizlenen Ana Hanım'ın yanına koştu. Hiç kaçmadı Ana Hanım. Arî, Ana Hanım'ın omzuna atlayarak cebindeki tüm kar yığınınsı ensesinden kazağının içine doldurdu. İnce bir çığlık attı Ana Hanım. Bu seste kahkaha da gizliydi.

Karın altında yuvarlanıp uzandılar. Sokak lambaları yandı. Eve gitme vakti gelmişti. Arî, Ana Hanım'ın ayak-kabılarını çam ağacının altından getirip özenle giydirdi. Saçlarına yapışmış kar tanelerini temizledi. Elini tutup kaldırmaya çalıştı. Ana Hanım ne zamandır böyle hissetmemişti kendini. Çocuk kadar gamsız, kayıtsız ve huzurluydu.

Eve dönerlerken Ana Hanım, Arî'nin iyi bir insan olacağına inanmıştı. Belki bundandı kızının istediği, şu dünyada farklı insanlar olmalıydı. Karanfilleri dalında koklayacak. Arî böyle insanlardan olacaktı, karlara gömülmüş bu vücutları unutmayarak. Erkek değil sadece iki kulağı olan bir insan olacaktı.

Arî, Ana Hanım'ın elini sürükleyerek fırına ayrılan yolun karşısına koştu. Cebinden Ana Hanım'ın önceden verdiği parayı heyecanla çıkardı. İki ekmek istedi. Kasadaki genç yeniden sıcacık baktı heyecan dolu gözleri olan küçük Arî'ye. Limon poşetini Ana Hanım aldı, ekmek poşetini Arî.

Yol boyu onun, "Kulaklarını bozkırların sesine hiç kapatma." cümlesi hayallerle dolu beyin kıvrımlarına somut bir şekilde yerleşti. Böylece dışarıdan gelen seslere abartılı bir şekilde tepki verdi. Elindeki poşetten bir parça ekmek kopardı. "Bugün ıslak ekmeğe ihtiyacım yok." diyerek neşeli ıslıklar çaldı. Melodiden melodiye geçti, Ana Hanım'ın elindeki mor damarları iyice içine itti.

Haşim KALENDER

SU ÇİÇEĞİ

Senin o bakışlarda uzakları süzüşün;
Yüreğimde bitirak, boğazımda çalıdır.
Sanki yabani ördek serpilerek yüzüşün,
Avcı gibi beklemek sevdalılık halidir.

Çiçek toprağı sever, su içinde doğmuşsun.
Seni ağlatan nedir, göl olmuş gözyaşında?
Ok misali gelerek yüreğime değmişsin,
Büyük yara almışım bu gönül savaşında.

Yanında tutunayım, sen pembe aç ben beyaz.
Yuvarlak yaprağımız göl yüzünü kaplasın.
Sımsıkı sarılalım, donduramasın ayaz,
Toplanınca insanlar yaşını hesaplasın.

Aşkımız kayık olsun, yüzüp ıslanmayalım,
Durduralım zamanı, ister güneş doğmasın.
Delilikse delilik, bırak uslanmayalım,
Gözün gözümde olsun, yaban gözü değmesin.

Elim kolum bağlıdır, seyredirim köşemde.
Habersiz tavırların günü zehirlemekte.
Yıldızları seyrettik dün geceki düşümde,
Gariپ çökmüş izlerken canı mehir vermekte.

Güneş bize gülerken bulut sarar başımı,
İlgıt ılgıt akarken içerim ısınmakta.
Bu tarafı saymadım düşünmedim yaşımı,
Göçemedim dünyadan, usandım usanmakta.

Cemalimde zorlar var, saçlarımda seneler.
Sevdan bir ben olayım, soldurma güllerimi.
Ötenin ötesi var, bizsiz kalsın haneler;
Güz gelsin, sen bahar de bırakma ellerimi.

Dursun o dudu dilin yumulmadan gözlerin,
Ölümü öldürelim, uyu uyanmayalım.
Su üstü mekân kursun, çiçek açsın sözlerin,
Aşk denilen ateşi yakmadan yanmayalım.

Kalenderce ayılıp sonsuza ulaşmak var,
Uzak uzakta kalsın, gözümün içine bak.
Yalnız bırakma sakın yare götürmeli yar,
Karanlıklar ışısın, gayri meşaleyi yak.

Ramazan DEMİRTAŞ

PENCEREMİN ÖNÜNDEN GEÇMENİ BEKLİYORUM

Çiseleyen yağmurdan kıskanırım saçını,
Dağıttıkça rüzgârlar kokusunu özlerim.
Taktım için başına bu sevdanın tacını,
Aylar yıllar demeden ömür boyu gözlerim.

Bir kahve fincanında hayalini içerken
Her gün aynı saatte geçmeni bekliyorum.
Dalga dalga saçların rüzgârları biçerken
Gönlündeki hisleri açmanı bekliyorum.

Gerçek olsa düşlerim senle aynı masada
Elim tutsa elini bir demli çay içimi,
Meramımı anlatsam birkaç cümle olsa da
O deniz gözlerine dökebilsem içimi.

Sevgi bağlı ilmekler olmadan bir kördüğüm
Narin elle dokunup açmanı bekliyorum.
Senle olmak uğruna emek verip ördüğüm
Aşiyanda bir bade içmeni bekliyorum.

Seğirmeye başlar göz ayrı kaldığım zaman
Volkan olur kuşkular, yakıp bitirir beni.
Dünyam durur inan ki güneşi örter duman,
Hayalinle avunur o da yetirir beni.

Tükenirken umudum şuracıkta durarak
Yüzlerinden gülücük saçmanı bekliyorum.
Sevinirken Gariban pırpır kanat vurarak
Penceresinin önünde uçmanı bekliyorum.

Ahmet Süreyya DURNA**Recep ŞEN****CEDDİM OSMANLI****KARA KIŞ**

Onlar;
Mutlak adâletin öncüleriydi,
Kurucularıydı medeniyetin yeryüzünde.
Emânetçi olduklarına inanarak,
Mülk Allah'ın derlerdi.

Onlar;
Çaresiydi bilcümle çaresizlerin,
Aşevleri açarlardı yoksul garibanlara.
Âşiyân yaparak kuşlara bile,
Şefkat gösterirlerdi.

Onlar;
Birer vakıf insandı Hak yolunda.
Hanlar, kervansaraylar, köprüler, bedestenler,
Çeşmeler, camiiler derken, taşa çekiçe;
Hoş şekil verirlerdi.

Onlar;
Sayısız zaferler kazansalar da,
Kaçınırlardı zafer sarhoşluğundan.
Mağrurluktan münezzeh adımlarla,
Usulca yürürlerdi.

Onlar;
Devlet-i Aliyye'nin bekâsı için,
Tenezzül etmezlerdi gayrimeşru işlere.
Helâlinden kazanarak rızklarını,
Helâlinden yerlerdi.

Onlar;
Ki secdeye vardıklarında,
Dua ederlerdi Ümmet-i Muhammed'e.
Aşk ile potasında Din-i mübin'in,
Âdeta erirlerdi.

Onlar;
Suya sevdalıydılar, bir içimlik suya,
Gözleriyle içerlerdi suyu.
Su gibi azizdiler, hatta rüyalarında;
“Bengisu” görürlerdi.

iliğimi donduran
şubat kışları gördüm,
yoktu sıcak bir sine
herkese seni sordum.

yazının ortasında
beyaz örtüye esir
kalmışım böyle yalnız
titrer içimde şehir

kürtük yığmış fırtına
saplanmışım karlara
yalnızlık korkusuyla
düşmüşüm ben darlara

bulutlara saklanmış
güneşim de darılmış
çığ düşmüş yüreğime
orta yerden yarılmış

akan dereler donmuş
kan deveran etmiyor
geleceksen çıkıp gel
artık gücüm yetmiyor

kesmeden umudumu
gelişinden seyrinden
gel ısıt da kurtulsun
yüreğim buz devrinden

şiiimde sen varsın
ilkbaharı beklerim
bu kış da geçer diye
günü güne eklerim

açtım kardelen gibi
dağların ayazında
inatla boy gösterdim
karla buz beyazında

kara kışın baharı
gecenin sabahı var
gamlanma deli gönül
garibin Allahı var

KELİLE VE DİMNE

Aynanın karşısına geçip gözlerimi sıkıca kapattım. Açmaya cesaretim yok. Ya Nihat haklıysa! Korkuyorum, titriyorum. Ya gerçekten alnımda Dimne yazıyorsa? Ya bu yazıyı herkes görüyorsa? Nasıl çıkarım bundan böyle insan içine? Bir daha bakabilir miyim dostlarımın yüzüne?

Birkaç dakikadır, aynanın karşısındayım. Bu gidişle aynanın öfkesini depreştireceğim. Gözlerimi yavaş yavaş aralayamayacağını anlayınca birdenbire açmaya karar verdim. Aman Allah'ım! Alnımın ortasında kocaman bir Dimne yazısı.

Suyla sabunla ovdum alnımı. Alnımın derisi sızım sızım...Krem sürdüm, fayda etmedi. Kısa bir süre sonra tekrar çıktı kahrolası yazı: Dimne... Ne silmekle geçiyor ne de yıkamakla. Kör şeytan diyor, al eline bıçağı eline, yazı gidinceye kadar kazı alnımdaki yazıyı. Demek ki Nihat haklı... İçimde taşıdığım benlik en az Dimne kadar yalancı. Bir de bağırıp kızdım adama. Hiç yoktan kalbini kırdım en yakın dostumun. Doğrucu arkadaşım benim. Hiçbir zaman benim gibi olmadı çünkü o. Alnının ortasında yaldızlı bir yazıyla dolaşır: Kelile

Her şeyin suçlusu oydu. İlk yalanım onunla başladı. Düşlerimin seyyahı olan kadın, evlendiğimiz beşinci günü başka bir adamla kaçmıştı. Epey bir zaman yakınlarıma fark ettirmemeyi başardım evde olmadığını. Annesinin hastalanması sebebiyle memleketine gittiğini söyledim daha sonraları. Farklı şehirlerde çalıştığımızı, özel sektörde çalıştığımız için tayin alma durumumuzun olmadığı bahanesiyle devam ettim yalanlarıma.

Önceleri içinde bulunduğum çıkmaz sokaklardan çıkmayı sağladı yalanlar. Yalanlarım arttıkça uçuruma doğru yürüdüğümü çok sonraları fark ettim. Zincirleme hilaf sürgüsü, beni uyduruk bir hikâyeden diğerine sürükleyip duruyordu. Eski yalanlar yeni yalanları doğuruyordu.

Öyle bir kerede çıkmadı tabi alnımdaki bu yazı. İşe geç gittiğim günlerde bir gün elektrik çarptı beni, diğer gün düşüp kolumu incittim. Şirketin ihalesini kazanmak için kupkuru bir araziye ormanlık alanlarla süsledim. Birinin eğitim dili İngilizce olmak üzere iki üniversite bitirmiş oldum mevki sahibi insanlarla tanıştırdığımda. Uzun bir yalan katarına takılıp dünyayı dolaşmaya başladım zamanla.

Geçen hafta sonu patronum şirketçe pikniğe gitme teklifinde bulundu. Çolaklı'daki yazlığımı kullanabileceğimizi söyledim. Oysaki uzun yıllar Almanya'da bulunan bir aile dostumuzun yazlığıydı. Yokluklarında göz kulak olmam için anahtarlarını bana bırakmıştı.

Anne ve babasının hayatta olmadıklarına sevinir mi insan? Ben seviniyorum. Yaşasalar onların utanç kaynağı olurum. Hayatta oldukları sürece ben ve ağabeyime dürüstlükleriyle örnek oldular çünkü. Evimize yalanı, hileyi yaklaştırmadılar. Bu dünyadaki sürem bitince gittiğim yerde karşılaşmamamız için dua ediyorum. Tek tesellim. Dualarıma yalanı karıştırmadım. Annemin yüzüme tükürdüğünü, babamın aşağılık bir varlıkmışım gibi bana baktığını görür gibi oluyorum. Kalbim sıkışıyor, göğsüm daralıyor. Ayaklarımda bukağı... Cehennemnin ortasında cayır cayır yandığımı hissediyorum.

Her yalan söylediğimde içimde yabancı birinin dolaştığını görüyorum. Büyük bir boşluktan aşağıya düşüyorum. Yılanlarla dolu mağarada tutsak kalıyorum. Ustura ile derimi yüzüyorlar. Gözlerim uzun yollara dalıyor. Olur ya karanlığın içinden biri çıkar gelir de çekip kurtarır beni bu yalan yumağının ortasından.

Kendime söz verdim alnımdaki bu kirli yazıdan kurtulacağım. Silip yıkamakla temizleyemeyeceğim bu lekeyi; bir daha yalan söyleyerek kazıp çıkaracağım alnımdan. Yokuş aşağıya kaçıp uzaklaşacağım peşim sıra gelen Dimne'den. Ama olmuyor işte! Olmuyor.

Hafta sonu Nihat'la şehrimizdeki huzurevini ziyaret etmek için sözleşmiştik. Nihat bunu fırsat buldukça yapar, her defasında gitmem için beni de zorlardı. Bu güneşli havada hiç de yaşlılara tahammül etmeye niyetim yoktu. Görüşmeyi kısa tuttum ve kapattım telefonumu. Oltamı aldım, haydi balık tutmaya! Akşam bir kova dolusu balıkla döndüm eve. Güzel bir ziyafet çektim kendime.

Nihat'la aynı şirkette çalışıyorduk. Hafta başı soluğu yanımda aldı. Telefonumun kapalı olduğunu, benim için tasalandığını, huzurevine gitmek için sözleştiğimiz yerde beni bir saatten fazla beklediğini, gelmeme nedenini merak ettiğini söyledi.

Ben gayet rahat bir tavırla; "Tam hazırlanıp evden çıkacaktım ki mideme kuvvetli bir sancı girdi, kıvranmaya başladım. Aslında seni arayıp haber verecektim ama sessizde olan ve koltuğun arasına sıkışan telefonumu ancak bu sabah bulabildim. Bulduğumda da şarjı bitmişti." dedim. Nihat alnıma dökülmüş saçları eliyle yukarı kaldırdı. Donup kaldım, kıpırdıyamadım. "Ne oldu senin alnına?" deyince kendime geldim. Eyvah, dedim eyvah! Nihat yazıyı gördü. Lavaboya koştum. Aynanın karşısına geçtim. Alnımdaki yazı daha da koyulaşmış ve kalınlaşmıştı. Beni tanımayanların bile uzaktan rahatlıkla okuyabilecekleri netlikteydi yazı: Dimne...

NEFSİ POLATHANE

kıyama kalkar
akçaabat'ın yeşil çayır dökmüş sinelerinden serçeler

yakamozların safir yamaçlara
secdeli kucağına uyanır
denizler

alır beni maviler alır
sırılsıklam dalgalandığım
koynunun kuytularına bırakır

yüreğime düşer o çocukluk günleri
köyümün soluğuna çiyi kaçmış
nihavent yağmurları
sırtında çalı yüküyle anam
ah ak ak ellerinde iğne ipliğiyle zanaatkâr babam

iki katlı evimizin önündeki kavak ağacının
poyrazın hışmıyla küt küt düşlerime vuran gövdesi

menevişlerimin kıpırtısında püsküllenen
pamuk hışırtısı
karadağ'dan aşağı
tenimden kendini ırmaklara bırakan
meltemlerin ılık esintisi

gün batımının çizgili keşanına doluşan
ninemin ekose atkısı

ah hayallerimin sevdalı tavan arasından
uykularıma damlayan ay

radyoda kuzeyin oğlu
"hastane önünde incir ağacı"

ah yosunlansın yine sargana mevkii'nden
bakışlarıma bakışların
alsın bıraksın ceviz koku ellerinin
gelincik terleyen çizgilerine

findık şakaklarına konsun karatavuklar
isli gecelerin efkar çatan kirpiklerinden yansın
"Yansun ah sevdiğümün kara gözleri yansun"

dağlansın yokuşları vuslata çıkan sarmaşıkların
bir kiraz çiçeği düşsün süzülüşüne darıca deresi'nin
aksın bebek ağzından ak güvercinler
aşkı sek içen sarhoş suların titreşimlerine karışsın

avludan savrulsun erik çiçekleri
giyinsin gelinliğini beli daracık nefsi kız
salsın eteklerini tepelerin
sığlarıma çekilen utangaç kaçamaklarına

siyah dantelini sıyırısın
üşüyen ruhuna mart dumanı
tutuşsun uç vermiş göğüslerinin sızısında
yıldızlara mayıslar

kopsun işmarından kuzeyin
şafak ağrılarına gün

loğusa şerbetinden sağılsın sevdiğüm
suyunda cıvıldattığımız salacık'a şarkılarımız

nenem çağısın karşıdan
"gel pullim, uşağum, ballimsaa gofret aldum"

çalsın davul zurna hırdırnebi'nin
şenlik tacı giymiş başından
oynansın sık sara
"kollar dik", "dik oyna" "vurdu-çıktı, "ii-hu ii-hu"

iki delikanlı çıksın kayabaşı'ndan
kosalaklı budaklarına fıstıkçıklarının çekilsin
sürmelerimden bıçaklar

kumsallara uzansın
seher yelinin başak sarısı saçları
"ciğerlerimde kalan kıymığından
sancularıma doğranasun sevdiğüm"

takalar geçsin
bu sefer geçsinsen sizliğimin sessizliğinden
harelerinin koyaklarımda okşanan çığlıklarından
dalayım sevdiğüm
dalayım çocukluğumun sende kalan kara gözlerine
çığırısın altında ısladığımız sabahlara polathane

KAVUŞMAK YA DA AYRILMAK

Gezegenler kadar büyük bir burukluk tam göğsünün üstüne oturmuş gibi bir ah çekti. Bu ah, onun için çok şey ifade ediyordu aslında. Vedaların ne kadar zor olduğunu daha önce hiç tatmamıştı çünkü. Ve yaşadığı bu veda ona acı bir tat deneyimi sunmuştu. Akli yalnızlık hissiyatına gafilce tutuldu bir çırpıda. Ve bu hissiyatın ne olduğu ve nasıl olduğu hakkında da pek bir fikri yoktu. Çocukluğu boyunca köyden kasabaya dahi inmemiş bir yaşamdan ibaretti kendisi. Şu an ise öğrenim görmek üzere ailesinden, köyünden ve köpeğinden ayrılmak ona acı bir deneyim olarak kalacaktı. Vedaların iyi bir şey olmadığını anladı trenin gelmesine beş dakika kala. Gazi Muallim Mektebini kazanan yağız bir genç olarak gururluydu. Havasını teneffüs ettiği köyden ilk defa bir genç tahsil görmek üzere çıkmıştı. Ve bu genç kendisiydi. Gurur ona, zor zamanlarında heybesinden çıkarıp üstüne giyeceği bir özgüvendi.

Çoban bir baba, çile seciyesine bürünmüş bir anne ve yolunu bekleyen üç kardeş bırakmıştı arkasında. Yüreğinde mecburiyet prangalıydı. Sonunun güzel biteceği düşüncesi ise ona bu mecburiyetin mükâfatıydı. Aile özlemi, tepeden düşen bir çığ misali büyümüşü içinde. Hasret duydu bir anda. Evde yanan sobanın etrafında kardeşleri ile birlikte oyun oynamanın ya da annesinin sevgi dolu bakışlarının hasretini duydu. Üzölmek için bir milyon nedeni, mutlu olmak için bir nedeni varmış gibi hissetti. Yıllardır sönük kalmış bir elem harlandı yüreğinde. Ve hiçbir duygu bunun kadar ağır değildi yüreğinde. Kalem eline aldığı vakit aklından geçirdikleri tam da bunlardan ibaretti. Ailesinden uzak kaldığı zaman zarfında hissettiklerini yazacağı bir hatırat defteri tutmak istiyordu lâkin çok hüzünlü bir başlangıç olacağını düşündü. Oysaki gecelerce öğretmen olma hayalini düşleyerek uykuya dalmıştı. Ve şu an o güzel hayallerin hiçbirinden eser yoktu. Acılı bir his, sanki onu tüm güzel düşlerinden mahrum bırakmakla mükellefti. Bembeyaz bir sayfa sadece 'evet' kelimesi ile yazılı kaldı. Devamını getirmeye ne yüreği el verdi ne de eli yazmaya cesaret edebildi. Çünkü kaleme alacağı bu hatırat ileride çocuklarına anlatacağı güzel anılardan ibaret olmalıydı. İlk sayfasından

itibaren, hemen içinde beliren hüzünden esinlenerek kaleme almamalıydı bu hatıratı. O ailesinden irak düştüğü vakitlerde yaşadığı tüm güzel anları yazacaktı bu deftere. Öyle de yaptı. Kalem ve defteri bavuluna koyup bir türlü geçmeyen zamanı beklemeye devam etti. Kalbini ve zihnini böyle pesimist düşüncelerden uzak tutmak için tren raylarının en uzağına gözünü dikti. Zifiri karanlıkta hiçbir şey görülmeince tekrar aydınlık tarafa çevirdi başını. Telaş halindeki insanları izlemeye koyuldu. Kimileri hüzün içinde kimileri ise sevinç içinde sarılıyordu sevdiklerine. Sonra vedaların kendisine has bir şey olmadığını anlayarak avutmaya başladı kendini. Avuntu diyarında bir avuntu daha aramaya koyuldu lâkin bulamayınca bu sefer daha ağır bir hüzün oturdu göğsüne. İçten içe ağlamak istiyordu ama bir söz vermişti kendine: Asla ve asla ağlamayacaktı. Çünkü ailesine güçlü ve dirayetli olacağına dair baş sallamıştı. Kendine verdiği bu sözü daha ilk saniyeden çiğnememeliydi. İnsan, aslında ailesinin varlığına muhtaç bir varlık diye söylendi kendi kendine. "Kimse kimsenin muhtacında değil." cümlesini okumuştur kitaplarda ve o bu cümleye asla katılmıyordu. Çünkü kendisi, ailesinin varlığına çok muhtaçtı. Yıllarca sırtını dayadığı koca bir söğüt ağacı misali babasının o yüce varlığına, bir bebek misali muhtaç duyduğu annesinin şefkatine ve kardeşlerinin daha iyi bir geleceği olsun diye medet uman gözlerinin ferine şu an o kadar çok muhtaçtı ki bunu hiçbir zaman yaşamadığı için akli bir anda sersemlemişti. Uzun uzun tren raylarına dikti simsiyah gözlerini. Silkindi ve bir anda kendine geldi. Babasının koluna taktığı saate baktı ve trenin gelmesine iki dakikadan az bir süre kalmıştı. İçinde gitgide bir yalnızlık hissi ürüyordu ve bir türlü buna mâni olamıyordu. Bavulunu eline aldı ve sanki geri dönmeyecekmiş gibi uzun uzun teneffüs etti memleketinin havasını. Aslında her şeyden vazgeçip bir anda eve gitme düşüncesi düştü beynine. Sonra yaşadığı tüm bu hüzünlere ve ayrılıklara inat güzel bir geleceğin onu beklediği düşüncesi rahatlatmıştı içini. Ya geri dönüp sıcak aile özlemine kavuşacak, ömür boyu babası ile birlikte dağ bayır koyun güdecekti ya da yola koyulup öğretmen olacaktı. İşte soğuk bir kış gecesinde tren istasyonunda düşündüğü muallak tam da bundan ibaretti. Kavuşmak yahut ayrılmak.

Fatih TEZCE

Meral TABAKOĞLU TOKSOY

ÜSTÜ AÇIK SOKAKLAR

uykular titriyor ve düşler sahihsiz
kaç sene daha üşüyecek üstü açık sokaklar
sürgüne tek yön bilet almış rüzgâr
yünpazarı'ndaki saçları sıfır çocuğun yılında

aylar üzgün giriyor yatağına bir bir
örtüp üstünü, takvimin iğdiş ettiği duvarlar arasında
ellerini ceplerinde unutan saçları sıfır çocuğun
gölgesiyle koynuna girdiği yalnızlık odasında

varlık içindeki geçmişini yüzdüren şımarık çocukların
kartondan kayıkların ıslatmasını ellerini
beklemedim hiç –*ancak bunlar filmlerde olur-*
sessizlik içimle bağırdı duyamadım kendimi

ergen çocukların bağışmaları arasına
eğilerek girmeye yeltenen babalar için
yıl olmuş iki bin yirmi bir
söylemesi de zor yazması da

HAYATIN KARMAŞASI

bugün yine içim bunaldı
perdeleri açıp evi havalandırdım
üzerimdeki melankoliyi atmalıyım
sokağa vurdum kendimi
bir hamal geliyor karşımdan
karınca gibi sırtlanmış
bakamıyorum yüzüne sıkılıyorum

hava soğuk
acele geçiyorum yanından
bakışlarının karaltısı yollarda

köşeden bir çocuk dönüyor
başı önde
boya sandığı çökertmiş incecik omzunu
herkesin yükü ağır
çaresizlik içimi ürpertiyor
utancım boğuyor

insansı dolaşyoruz telaşla
kimse diğerini fark etmiyor
mahşer böyle anlatılırdı
yoksa mahşer mi bu ya Rab

hergün öldürüyorlar bizi
kabilde yatıp kalkıyoruz yatağımıza, evimize girdi
hava ağırlaşıyor koyu gri
hiroşima'nın külleri bitmedi mi hâlâ
bunca acıya nasıl dayanıyoruz

insanlar robot, robotlar insanlaşıyor
'ioanna' söylüyor
ne güzel anlatıyor
dün saatlerce dinledim
notlar aldım öğrendim
karşı olduğunun hakkını savunmayı tembihliyor
umudumu yeşertiyor
o iyi insanların
yüzlerle binlerle döneceklerini duyumsuyorum

MEVSİM VE İNSAN

Tabiatın mevsim döngüsü ve bu döngü içerisinde doğanın evrilmeleri en çok insanın ömür serüvenine benzetilse yeridir.

Bütün kâinatı kıpırdandıran ilkbahar doğum ayıdır; Yüklü bulutlardan usul usul inmeye başlayan yağmurlar hızlanır, çoğalır. Nihayet tohumlar toprağı çatlatıp başlarını yeryüzüne uzatırlar ve gün ışığından kamaşan gözlerini oğuşturarak şaşkın/tedirgin bakışlarla kendilerine biçilen rolü oynamak üzere varlık sahnesine adım atarlar. Tabiat önce yeşilin en koyu tonlarına bürünür; sonra ağaçların çiçeğe durması, dalların gökyüzüne doğru uzanması, başakların oluşmaya başlaması, çiçeklerin tomurcuklanmaya başlayıp yer yer de açmasıyla rengârenk ve doyumsuz tablolar resmeder her yamaçta.

İnsan için de ömrün doğum ayıdır ilkbahar. Yokluk âleminden varlık âlemine geçer; ete kemiğe bürünür, insan diye görünür. Büyür, gelişir, yürür, konuşur. Ömrün ilkbaharında insan; masumiyetin doruk noktasında, çocukluğun renkli ve esrarengiz dünyasında/hülyasındadır.

Güneşin saltanatı güçlendikçe filizler olgunlaşır, tomurcuklar tümüyle açar, buğday tutan başakların rengi sarıya doğru evrilmeye başlar. Tabiat yaza doğru giderken insan da gençlik dönemine adım atmıştır. Ömrünün baharının bu son dönemleri kanının en taze, en deli, en hızlı ve en güçlü aktığı dönemdir. Tıpkı nehirlerin bu yaza geçiş evresinde en coşkulu aktığı gibi.

Sonra güneşin bütün ışıklarını en keskin haliyle cömertçe yeryüzüne yansıtan yaz mevsimi kapıyı çalar. Bulutlar rahat bırakır güneşi, arada bir uğrar olurlar gökyüzüne. Başaklar olgunlaşıp eğilmeye başlar. Açan tüm çiçekler meyveye durmuş, ağaçlar en ihtişamlı kostümlerini kuşanmışlardır.

Ve insan; o da ömrünün yazında aklen ve bedenen olgunlaşmış, altın sarısı başaklar gibi yükünün etkisiyle eğilmeye başlamış, kendisine bahşedilen güç ve kuvvet bu kemal mevsiminde aklına ve fiziğine oturmuştur. Maddi ve manevi, fiili ve fikri üretkenliği artar.

21 haziran en uzun gündür yıl döngüsünde. Yaz mevsiminin zirvesi olan bu gün, belki insan için de kemalin zirve noktasıdır. O noktadan itibaren nasıl ki günlerin boyu kısaltmaya başlar; insanın da gölgesi uzarken vakti azalmış, doruk noktadan iniş serüveni başlamıştır. “Yokuş aşağı” olgusunun eşyayı hızlandırdığı gibi akrep ve yelkovan da adeta daha bir telaşla dönmektedir. Hayatın yön işaretleri kemalden zevale çevrilir. Hücrelerin büyüme, gelişme süreci durmuş, bilakis küçülme ivmesine girmiştir artık. Yokuşlar düze dönmüş, yollar inişe geçmiştir. Tıpkı güneşin saltanat zirvesinden usul usul aşağılara kayarak ziyasının tesirinin azalması gibi.

Ve sonbahar kapıdadır hüznün kokulu entarisiyle. Rüzgârlar sıkça arzı endam etmeye başlar tabiatta. Güneşin göz kamaştırıcı saltanatı sarsılmaya başlamış, gökyüzünde bulutların gittikçe güçlenen hâkimiyeti hissedilir hale gelmiştir. Sağanak halinde inmeye başlayan yağmurlar da

bu hâkimiyeti güçlendirme gayretindedir.

İncinen, zayıflayan, rengi sarı-kızıla dönen yapraklar, etraflarında her gün toprağın bağına düşen onlarca kardeşlerini, yoldaşlarını gördükçe enikonu hüznün sarı-sıcak iklimini yaşarlar. İyice kuvvetten düşen narin elleriyle, anne şefkatiyle kendilerini sarmalayan dallarda sonbahar rüzgârlarına son direnişlerini sergilerler. Nihayet güçleri biter; tıpkı parmaklarının ucuyla uçurumda bir dala tutunan insanın takatinin tükenip son parmağının da tutunduğu daldan sıyrılması gibi anne kucağından kopup, yer yer aralarında henüz tam sararmamış yeşil renkli kardeşleriyle örtülü toprağın müşfik zeminine düşerler birer birer.

Gün döngüsü içinde ise vahyin “asr vakti” şeklinde tasvir ettiği dönemdir bu dönem. İnsan bu mevsimde, yani ömrünün sonbaharında bir başka melâllenir, gamlanır. Zevali daha çok hatırlar. Öyle ya; ömründen bir koca yıl daha düşmektedir zaman değirmenin dişlileri arasına, birkaç çizgi daha fark ettirmeden konmuştur yüzünün muhtelif kıvrımlarına, iniş hızlanmış, yolun sonu adeta görünür olmuştur.

Ve kış mevsimi boy gösterir kapıda. Ellerinde buzdan bezirgânlar, sırtında temelli geldiğini gösteren yüküyle. Güneş kayıplardadır artık; arada gösterse de yüzünü o yüz artık yerin yüzünü ısıtmaktan uzaktır. Isınmaktan uzaklaştıkça üşüyen çiçeklerin, ağaçların, nebatatın teni nihayet kar motifli giysilerini kuşanır ve teslim olurlar kışın hâkimiyetine. Tabiat belki de, dış dünyaya sergilediği muhteşem manzaralardan habersizce kendi içinde bu yenilginin yaralarıyla ayakta kalmaya çalışmaktadır.

İnsanoğlunun ise bir tedirginlik, bir telaş kaplar ruhunu ömrünün bu son mevsiminde. Kimi bu dünyaya daha çok bağlanmaya ve “bir daha mı geleceğiz” mantık örgüsüyle tüm sınırları kaldırıp hesap günü fikrini bilinçli bir şekilde zihninden kovalayarak fütursuzca yaşamaya, kimi de yüzünü kaçınılmaz menzil olan ahirete ve hesap gününe döndürmeye vesile kılar bu tedirginliği ve telaşı. Hücreler iyiden iyiye küçülmüş, vücudun çeşitli bölgelelerinden verilen zeval sinyalleri çoğalmaya ve sesini yükseltmeye başlamıştır. Tekrar yokuşu olmayan bu seyrüseferde artık aşağı doğru iniş hızı iyice artmıştır. İşte tam bu noktada tabiat ile insanın farkı çıkar ortaya. Kışın tahakkümüne boyun eğerek beyazlar altında derin bir uykuya dalan tabiat, bu durumu kabullenerek yeniden diriliş için önündeki ilkbaharı gözlemeye başlarken, insan ise ömür döngüsündeki bu mevsimin son mevsim olduğunun ayırdımındadır. Artık ne titreyen ellerine, ne sendeleyemeye dizlerine, ne de bulanmaya başlayan zihnine sözü geçer.

Onun diriliş hikâyesi bu dünyaya ait bir hikâye değildir artık. Burkulmuş hisleri, nemli ve elemli bakışları ve geride kalan bir ömrün hesabının ruhunu kemiren kaygılarıyla, gözlerini nevbahara değil çok uzak başka iklimlere çevirmiştir.

Turgay ÇİTÇİ

DEVİRİM

geceler devrim başlangıcıdır
soy soyabildiğin kadar
ruhundaki yasak elmayı
kurduna dokunmadan
dilimle içindeki acıyı
havva ile ademden kalma
buruk bir tat bıraksın dudaklarında
ağacı gövdendir yükü omzunda
kır kabuğunu aydınlığa doğru

eti acımaz insanın
ruhuna inene kadar
zamanın dürtüsünde
bir it dalaşı varsa içinde
akrep ve yelkovanın
sonsuz akışında
ölüm de bir devrimdir

cesaretle yürünür üzerine
yeni bir dünyanın açılır kapısı
susuzluğun ve kuraklığın
coğrafyasında tek başına
bir ahlat ağacı karşılar seni

sevdinse dağları,sevdinse
gözü sürmeli bir ceylanı
o dağlar senindir,uçurumlar senin
bir dağ menekşesi ağlar
bir de sen ağlarsın yalnızlığına
yağmuru dost edinirsin
gözyaşlarını saklar avuçlarında

sevmek en büyük devrimdir
ayrılık ateşinde candan öte

İlker GÜLBAHAR

ISIRGAN YANKISI

nasıl kurur ki iri taneli karla ıslanan
ebeden sargılı ruhun serçe kanatları

bir bir vurmaları mı yoksa bile bile
alnının ortasından / büyüdükçe küçülen
kırktelli güvercinler ülkesinde yontularını

anladım gram huzur yok h/içliğe
ısrırganlar değişiyor göz kapaklarına

başında gökyüzü çöküyor gibi
ayaklarına takılmış çakıl taşları
ne yaman ikilem anda nefes almak

bir yanı tam / bir yanı ezelden eksik
umudun boynuna atılan çifte kesikten

üç vakte kadar dağılmalıydı şüphe sancısı
hani nerde şehrin en gözde duvarlarına
kazımamız gereken sülüs yazıyla barış

ertelenen her bir gün / geç kalmış esenliktir
bekleyen sol / çürümeye mahkum

baldıran ağısıyla yıkansın kirli yüzler
riya karışmış çağda çocukların saflığına
katranlı lekeleri ancak zehir temizler

Gönül ÇAKI AKVEÇ

Rıdvan YILDIZ

MİSAL ŞEHRİNİN PERDELERİ

ŞADIYE

karanlığı bölen bir ses
sürgün diye öğretilen çocuğa sınıfta
ve kazanmış aklına tüm ezberler
işte o ses
kurulan sehpların masaların ağaçların sesi
misal şehrinin perdeleri

hakimdir zaman
koskoca soruları ezer beynimde
minderler tahtirevanlar köleler taşırım
sırtımda devasa bir afrika fili gibi
dağınık zümrüt yakut yığınları ki
ne kadar değerliyse yaşamak
o kadar derttir yüküdür ezeli ve ebedi

söyledikleri oldu
öğretileri doğurdu gölgelerinin
cerrah gibi maskeleri ile uyudu ve herkes ağladı biz de
misal şehrin atları da gitti usulca
küçülüp bir ağacın dibinde onlar da ağladı

bazıları şölenlerde gümüş tepsilerde
sunulmuş hayatlarını sürerken
gizli sığınaklarında dünyanın
yollara vuruluruz

dönsün dönsün de bize çarpmasın
mutlaka muskalanmıştır bir ucu kutupların
ki böyle bakamaz insan ısınamaz
ekvatorda yeşim taşı olmak kolay değil
zemheri güz boran yaşayamaz insan kendince
elini kaptırmadan kehribar ateşine yaktırmadan

ki ocaklar vardır nasıl zor yanar anlarım
ve bazı ocakların içinde yol vardır
ben o yoldan yanayım

işten geliyorum mezar heceleleyen adımlarla
her gün yorgunsun şadiye
odadan odaya gitsen kendinin hamalı
ölüm dökülüyor topuklarından
tam kendine geleceksin
iki gözünde bitmiş gün
akşamın ıssızlığında daralmış seccade gibi
yüzün boş vermiş yönünü

sabah uyanıyorum tam seni seveceğim
uygunsuz kelimeler düşüyor eteklerinden
yaşaman mucize sayılır
pişmanlık suratından silinmiyor
susarak ölüyorsun şadiye
elinde başkalarının rüyası
dünyadan haberin yok

kaç hayat aldın evimize
ben harf harf tükendikçe
eksik cümlelerin bitmedi ağzında
okulu sevmeyen çocuktun sen
kaygısız evliya edasıyla
ne sanıyorsun soluk almayı
-yaşamak mı-

benim için hiç yazmadın diyordun
yarım bıraktın söyleyeceklerimi

Aras ALTUBNEY

Özlem ÖZTÜRK

ÖMÜRDÜR YIKANAN GÜN BATIMI

saçımın örgüsünden sen düştün çatladı ayna
yanan kayıkla boy veren kent
izbeye farz kestiğin cebimde dalgın yırtık
kalbimi asi bozuk para sandığın astar

sen ki ihtiyar inancım terzi makasında
sayıklar içimiz
içinde
ölçü içinde sayılar akait
dökülür ömür kuyusunda
çekilen kova

gün batımı dönük ateş pahası ucu kıvrık hayat
ne bir an ileri ne bir an geri
dirilip ay hapsedti birden hepimizi

zalim doğum bitkin şiir adına
nötr ummanlar ak sakalı kesir pusula
ense kökünde lehimli balıklar
nefesler derin çizgileri

AYRAÇ ŞİİRİ

insan
kılıflar içinde çıplaktır
çıplaklık içinde tuzak
kuştum, göçmen kanadım kırgın
sonra yaklaştım ve dedim ki fotoğrafına
yolcu olana rehber kelebek
belki bugün değil
sende neyim var neyim yoksa
“üstü kalsın”
yakında senden gideceğim
artık halat düğüm tutmaz
dudağın dudağıma
yakın
da
senden
gideceğim

ayraç
sevgilim
yaşıyor kitabımın arasındaki fotoğrafta
çocuk yüzlü mutluluk
dedim ki ona
şimdi ikimiz birden şiir olmalıyız
hecesi hecesine
buradan başımızı alıp gitmeliyiz
dudağın dudağıma
yakında senden gideceğim
kuştum göçmen kanadım sürgün

Faik GÜÇLÜ

Ömer KARSLI

SENSİZLİĞİN GAZELİ

tahta kuruları kemiriyor gazeli
temreni gümüştan
her beyit naziredir saçlarına örülen
-çünkü-
mazmunlardan aşk devşirir
tozlanmış raflarda
birbirine sırt dayamış bütün
divanlardan sesler geliyor
tozlanmış raflarda

ezgisi körelmiş kalemler
kirleniyor karanlığı
çizgisi k-ömürden
giden ömürden
gazelhanlar yabancı
sana yazılmış sözlere
ne zaman yeltensem
ifadesiz
kaldım tozlanmış sayfalarda

KAHRAMANLAR ŞEHRİ

biz maraşılyız edem
milli mücadele'nin güney cephesi
bütün yurda yayılacak olan direniş ruhunun
yanmaya başlayan ilk meşalesi
bizim iklimimiz sert insanımız merttir
kurşundan daha derin yaralar bizi
aksu köprüsü'nden düşmanın gelişini
sevinç çığlıklarıyla karşılayan içimizdekilerin ihaneti
biz maraşılyız edem
dosta kapılarımız sonuna kadar açıktır
düşmanı ise binlerce altın dökseler önümüze
almayız yine de alış hacı misali bahçemize
biz abdal halılağa'yız davulcuların piri
tokmağı sadece memleket için vururuz
hainlik mevzu bahisse kelleyi verir çalgıyı durdururuz
biz arslanbey'iz edem
ankara'da makamı değil, maraş'ta cepheyi tercih eden
kahramanca mücadele edip onuru ile yaşayan yiğidiz
biz sütçü imam'ız
uzunoluk'un omuzları çökmüş başı dimdik neferi
kırarız bacılarımızın örtüsüne uzanacak her bir eli
attığım ilk kurşun
kurtuluş mücadelemizin zafer müjdecisi

biz senem ayşe'yiz
cesaretin cinsiyette olmadığına göstergesi
bir fedakârlık abidesi
türk kadınının kahramanlık simgesi
biz maraşılyız edem
hürriyet sevdalısıdır her bir ferdimiz
bayrağın dalgalandığı her yerde
yalnız secdeye eğilir başlarımız.
cumanın azizliğini düşmanın acizliğine feda edemeyiz
Allah-u Ekber nidalarıyla kaleye tırmanır
dikeriz düşman eliyle indirilen al bayrağımızı
bayrak ki soysuzlar için bir bez parçası
asil milletler içinse bir namustur
biz kahramanımız edem
cansiperane bir direniş payesidir unvanımız
biz ki nevi şahsına münhasır bir milletiz
bu topraklar üzerinde istiklal madalyalı ilk şehiriz

Mehmet Şirin AYDEMİR

İsmail OKUTAN

GÜNBOZUMU

güneş kor bir demir
örsünde dövülür zamanın
ayyuka çıkarır günbozumu
hüzne çalan huzmesini

göge katar da tozu dumanı
avuç avuç içer harlı ateşi
yakar gölgesini gölgeliklerin
korkar yontuların kalkar damağı

akl-ı selim değil karlı dağlar
eteğinde dere/beyi keyfine b/akar

gaga biler kızgın kuzgun
kavruk kora et diyetinde

gerçek dışı
tavuk düşü ambara toslar
şekil alır örste güneş tanrılık taslar.

SUSKUN ACILAR

acılar ey suskun acılar
ey içimi harman yerine çeviren buhranlar
hangi çağın derin sancıları aldı aklımı başımdan
kanayan yüreğim şimdi senin için ağlamakta
ya sen neden suskunsun ay sancı
çığlıkların arşı âlâya yükseldiği bu demde
kim susturdu seni ey acı
ya sen neden uslanıp duruldun ey hırçın ırmak
al götür beni buhranların otağına

al götür artık yüreğime sığmayan acıları
götür beni yakamdan sürükleyerek
götür beni geniş yürekli okyanuslara
yan yana durup birbirine karışmayan sulara
ey sıla kokusu taşıyan
ey içime hazanları getiren rüzgâr
al götür beni acıların yurduna

al götür beni göge komşu olan dağlara
götür beni gönlümden sürükleyerek
acılar görmesin beni
çocuk hıçkırıklarına ulaşmasın sesim
zulüm fırtınası esen bir çölde
sulu boya ile boyanmış gönlüm
kan kırmızısı kıpkırmızı olmuş
ey içimdeki ölü duyguları dirilten suskun acılar
ey nedensiz uslanıp durulan hırçın ırmak

al götür beni sancıların ocağına

AK PORTRERLER

Gürül gürül yanan soba sesiyle beraber sıcacık bir odadan, kenarları buğulanmış camdan seyreylersiniz onu. İlk düşenler sürekli ve hemencecik erir, hiç tutmayacakmış hissine kapılırsınız. Ama bir müddet sonra hafif hafif belirmeye başlar. Sonra her şeyin üzerini örten bembeyaz bir çarşaf. Tozak tozak savrulan, birbirine nazire yaparak inen, inen... Küçük çoklukların büyük parçaları sabırla nasıl yenip yuttuğunu anlatan, sonra da onun üzerini kendi güzelliğiyle örten bir öyküdür kar. Göçmen sobası üzerinde cıslayan çaydanlıktan bir bardak çay doldurup pencere kenarında yudumlarken, kelebek gibi savrulan karla savrulmaya başlar duygularınız...

Sarı kızıl yaprakların ardından, bazen taze çimenlerin üzerini bir inci, bazen eşini kaybetmiş üşüyen bir yaprağı pamuk bir yorgan gibi örter. Gökyüzüne mıhlanmış gözlerin etrafından iner de iner. Bakışlarınız sabitlenirse bir müddet sonra uçtuğunuzu hissedersiniz gökyüzüne doğru...

Bir de küçük bir derecikte, şırl şırl akan su kenarında kar tablosu canlanır gözümde. Asıl olan su, dönüşmüş olan kara galiptir hep. Suyu kar tutmaz elbet. Lakin çepeçevre kuşatmıştır suyu. Üzerine abanmış gibi. Hatta dere içindeki suyun geçmediği kayalara bile hükmetmiştir kar.

Kar sonrası bir sabah, sabah sertliği ile zerre zerre dökerek ve ilk ışıkları yansıtarak inen kıgırcılar, dağ eteklerine yatay serilmiş ak bulutlar, kar yağışının bittiğinin habercisidir. Ak bulutlar, kendisini terk eden yavrusunun son tembihini ve uğurlamasını yapmak için serilmiştir dağ eteklerine. Birazdan kaybolacaktır. Yerini masmavi gökyüzü ve pırıl pırıl beyaza bürünmüş yeryüzü alacaktır. Öyle de olur. Göğün mavi şavkı bembeyaz kar üzerine yansımaktadır. Sabahın sükûnetiyle uyumlu, ağır ağır yükselen dumanlarıyla bacalar tütmeğe başlar. Sade bacalar tütmez. İnsanın içi tüter burun deliklerinden...

Kimi ava çıkar, kimi bahçeleri keşfe. Oralar bambaşka olmuştur. Hep alışıktığınız renk cümbüşü ve hatlar yoktur artık. Sade bir renk ve yumuşamış hatlara bürünmüştür yeryüzü. Yürüdükçe

kütür kütür ses verir kar, nameler kim bilir neler anlatır. İzler görürsünüz sonra; kuş, kurt, tilki, tavşan ve tanımlanamayan daha nice izler... Bahçelerdeki ağaçların hepsi aralarında anlaşıp tek bir çiçek açmış gibidirler. Kiminin dalı kırılmıştır. Orada tek düzen bozan görüntü odur işte. Kış pınarlarının ılık suyu, farklı tadı ve sessizliğe şarkı söyleyen şırıltıları...

Çocuklar fırlar sokaklara. Ardından üzerini daha kalın giydirmeye çalışan anneleri. Kat kat giysileriyle lahana dönen çocuklar bayram eder. Kimi kartopu, kimi kardan adam olur. Birleştirdiği dört parmağını ağzına yutacakmış gibi sokar. Çünkü parmak uçlarını hissetmemektedir. Bayırlar en kıymetli yerlerdir kaymak için. Şerit şerit yollar olur oralarda. Kızak yolları, leğen yolları, poşet yolları... Ağır vasıta çocuklar, oranın gıcık oyuncusudur. Bir de peşlerine taktıkları köpekleri. Kayan her çocuğun peşine koşar onlar.

Köpeklerin dünyasında kar daha bir anlamlıdır. Kar demek, karla birlikte dağlardan inen kurt demektir. Agresifleşir, yakın çevreyi kolaçan eder, havlar ve ulur dururlar. Eğer tehdit algılamıyorsa, başlar karın keyfini çıkarmaya.

Serçeler, aç kalma korkusuyla bulduğu her boşluğa zurba zurba inerler. Sonra sıra sıra dizildiği dallarda büzüşür dururlar. Kışın en masum ve en şirin varlıklarıdır onlar.

Tavuklar bir horoz etrafında ahırlardan atılan zibilleri ditmektedir. Horozsa alıcı kuşları takiptedir hep, uyarır

durur kendi lisanınca. Kışın en güzel namesi, ikinci ezanıyla birlikte horoz ötüşleridir. İkinci güneşle şavkı vuran karın, bir de ezan sesini yansıtması ayrı bir güzellik katar namelere.

Karlı zirveler daha keskin gözüktür. Ama bir de zirvelerden savrulan esikleri doldurup kürtükler oluşturan, ısıklama sesinin sahibi rüzgârlar vardır. Dolunaylı ayaz gecelerde gölge gölge silüetlerden ses verirler. Silüetler: korku masallarının kötü figürü, romantik hikâyelerin narin oyuncularındır. Ay yüzüne bakan söbe tepeciklerin şavkı, gecenin karanlığında dağın el fenerleri gibidirler. Işık alan, nur veren söbe tepecikler...

Kar ve ayaz gece, kar ve orman, kar ve serçe... kar ve daha nice ak portreler yağıyor gözlerimden...

Kadir KÖSE

GÜZELİN GÜZELİ

İnsan bir mevsime gıpta ederse
Ömrünün baharı, yazı güzeldir.
Âmâ her mevsimi Hakk'a adarsa
Hasat toplanacak güzü güzeldir.

Dostluğa ter olan kimi zahmetin,
Tutması kor olan şanın, şöhretin,
Hesabı zor olan fazla servetin;
Kararında olan azı güzeldir.

Renklilikten rahatsızlık duymazsak
Ara renkle ana renge kıymazsak
Her obanın çürüğünü saymazsak
Türk'ü, Kürdü hem de Laz'ı güzeldir.

Yapılana desinleri katmadan
Poh pohlu övgüye kurban gitmeden
Bir hesap tutmadan, riya etmeden
İnfakın, ikrâmın gizi güzeldir.

Kimi insan pozda güzel olsa da
Kimisi de sözde güzel olsa da
Bir başkası gözde güzel olsa da
Herkesin gülümser yüzü güzeldir.

İnsanlar yaşarken bizi ve beni,
Yaptığı iştedir ölçülür yanı,
Söylemin, eylemin gelince sonu;
Bırakıp gittiği izi güzeldir.

Murat COŞKUN

BURUK BİR YANSIMA

sızım sızım sızlayan
mahzun bir yüreğin
ezilmiş örselenmiş
duygularının tarumar olmuş hali

nice yarım kalmışlıkların
buruk bir yansıması
çöle düşen katre kadar fersiz
ve susamışlığı kandırmayan

hangi sebep ve nedenlerse
bu ıstırabın kendisi
sırtına vurulmuş en ağır yüküdür
gönlün en hazin viranesi

anlamaz bilirsin hissedersin
yalnız kalmışlığını
rengârenk umutlarının
birbir dışlanışlarını

nice hayallerin
olmayış umutsuzluğudur
söyleyemediğin nicelerin
çığıltadaki suskunluğudur

avunulacak bir şey ararsın
tutmaz seni sen bildiklerin
içine atıp mahzunca
boynunu büküp gidişlerin

çile bu ya yıpratır seni
nice fikirlerin gelgitlerinde
riyazetle erdirir
sana her şeyi bahşedene

DÜNYA DİRDİ

“Dirdi dünya olanın, dünya kadar dirdi olur.”

Dirdim dünya değil hořça muhabbet,
Gönül yâren ister samimî sohbet.
Hüzün sona erse son bulsa gurbet,
Tek temennim budur, kalbî bir niyaz.

Neyleyim dünyâyı mal, mülk, hazîne.
Geride kalacak bomboř bir hâne.
Dünya dönen bir çark ezen merdâne,
Hesabım kabarık vebali çok yaz.

Gözyaşı dökersin, çekersin mihnet.
Kaygısı boş değil, bir bir hesap et.
Her şey sıfırlanır, düşer emanet.
Hazan olur mevsim, bitiverir yaz.

Yaş kemale erdi, gönlüm uslandı.
Yakın uzaklaştı, gözüm puslandı.
Hayata aldandım, düşe yaslandı;
Gözde şimşek çaktı, önüm bembeyaz.

Ah gençlik diyerek geçti günlerim,
Aklıma düştükçe ağlar inlerim,
Yaşam tecrübeyse yine dinlerim;
Bilinmez bilmece yüreğim enkaz.

Varın talibi çok, yok’un sahipsiz.
Mütrefin keyfinde fakir nasipsiz,
Bu fâni âlemin sonu da dipsiz;
İpte oynayan çok her yerde cambaz.

Devranı böyleyse boşuna uğraş,
Günler akıp geçer hep yavaş yavaş,
Ne dostu sâdıktır ne de arkadaş;
Çabalar beyhûde sevgiler garaz.

Gecesi karanlık günü aydınlık,
Zevkleri devamsız neşesi anlık,
Tükeniyor zaman, çürüyor varlık;
Tutacak bir dal yok boşâ itiraz.

Yaşamı gizemli sırlar perdesi,
İlim dergâhında Pir’lerin sesi,
Aç gönül kapını dolsun nefesi;
Kurbeti gurbettir, sıcağı ayaz.

Uslü semaî, makamı hüzzam.
Yudum yudum hüzün, gam üstüne gam.
Bestesi sonsuzluk, güftesi tamam;
İmtihan dünyası yoktur imtiyaz.

Sevgisi aldatır, sevdası yalan.
Her günü ıstırap elde yok kalan,
Kazanan kaybeder şahidi zaman;
Ezelden ebede hükmeder icaz.

Her dirdin dermanı kendi içinde,
Dünya iflah etmez koşar peşinde,
Her vakit bir sırdır ara beşinde;
Açılır perdeler sabreyle biraz.

Yanlığı ifşa et, katar katar diz.
Nefse güzergâhı tekrar tekrar çiz,
Olmazsa bir rehber düşeriz aciz;
İçimiz cerahat dışımız maraz.

Dünya meselesi saymakla bitmez,
Başından dertleri kovsan da gitmez,
Bağırsan çağırsan kimse işitmez;
Hakikat aşikâr fısıldar mecaz.

VECİZ SÖZLER

- Ölürlen gülmek için yaşarken ölmek gerek.
- İç dünyanı tanımasan dış dünyada boğulursun.
- Şair, kelimelerin kölesi değil, efendisidir.
- Umut kalbe inen nurdur...
- Şair geçmişi yorumlar, şimdiki yansıtır ve geleceği keşfeder...
- Umutla karın doysaydı dünyada kimse açlıktan ölmezdi!
- Felsefe yapmak, yitip giden sevgiliyi dönecekmiş gibi beklemektir daima...
- Yalnızlığı hiçe saymanın bedeli ağırdır.
- Ölüm hem vuslattır hem ayrılık...
- Çok yazmak şairi de yazarı da tüketir! Çünkü, insanı okumak çoğaltır yazmak değil.
- Felsefe hakikati arama aşkı, varlığı ve hayatı sorgulama yetisidir.
- Felsefe vuslatsız aşk, varışsız bir yolculuktur.
- Yalnızlık, talihsizliktir.
- Yalnızlık, içimde kanayan akşamdır.
- Adil olmadan insan olunmaz.
- Yazmayı şehvet edinenler anlamı öldürür.
- Gönülde köz olmadan dilde söz olmaz...
- Gece, gariplerin sırdaşdır...
- Şairler öldüğü zaman, şiirler öksüz kalır.
- İnsan okuduğunu değil yaşadığını unutmaz.
- İnsanlar çoğu şeyi gönüllü olarak yapar: köleşmek de dahil.
- Keder ekim gönlüme, hüznün biçiyorum!
- Çorabı kaçı hayatın!.. Hiç aldırılmıyor...
- Aşk savaşa benzer: ya kazanırsın ya kaybedersin...
- Bir ömrü bir güne sığdırmaya çalışan her çağdaş insan, stresten kurtulamaz.
- Düşlerime kefen biçiyorum!
- Sermayesi yalan olanın sözü sahih olmaz!
- Hak'a varmayan her yol batıldır!

Gencay ÖZER ŞENOL

Cemal KARSAVAN

YOLUNU BAŞA DÖNDÜRÜR

ZÜHRE YILDIZINA TAKIL DA GEL

Kalbini ferah tut, Allah'a güven.
Gün olur ağlayan yüzün güldürür.
Yalana meyletme, doğruyu gör.
Damlayı çağlayan sele döndürür.

Kibirden uzak ol, tebessüm eyle
Çekinme, gerçeği yerinde söyle.
Oturma zamansız cahille, toyla;
Dostunu düşmana ele döndürür.

El açıp tövbe de Rabbine, duyar;
O Rahim'dir rızkını önüne koyar,
Sanma ki bakidir bu yalan diyar,
Aldığın nefesi birden söndürür.

Sakinma elini, daim uzat düşküne
Örnek ol, gülümse sana küsküne.
Kanarsan dünyanın anlık meşkine,
Bunca varını yok eder, hiçe döndürür.

Mağrur olma, senden büyük Allah var!
Dünya senin olsa da kabirde yerin dar.
Gerçeği saklasan da Rab bilir, duyar;
Bir bakmışsın yazını kışa döndürür.

Gencay Özer'im şükür, yüzüm aktır.
Dünya; zevk, sefa yalan, ölüm haktır.
Kefen beyaz, kara toprak ak paktır;
Bir bakmışsın yolunu başa döndürür...

susuyorum ıssız çöllerinde
akmaz mı içinde dereler çaylar
uzayan bu nafile yollar bitmez mi
salınır kenarlarında salkım söğütler
leylaklar açsa dağ başlarında

maviler giyinip çık hep yollara
gün aşırı ümitler ek gönül bağına
jandarmalar pusu kurmadan
güller takın uçuşan saçlarına
nice sevdalara yol eyle gönlü

pınarların susuz kalmasın
kokun yayılsın her çiçekten
açelyalar açsın her mevsimde
dokunduğun her zerreye
sevda ek oğul ver kendinden öte

güneşin ışığı sarsın her yanını
nar çiçeği açsın bahçelerinde
nehirlerin coşkun aksın
efil rüzgarlara sarıl da gel
zühre yıldızına takıl da gel

UÇURUMDA BİR GÖMÜ

Yazar Mustafa Uçurum, edebiyat dünyasının en çalışkan ve tanınmış simalarından. Dünyabizim.com da her ay hiç aksatmadan elli civarında derginin ayrıntılı analizini, eserlerden alıntılar da yapmak suretiyle hazırlayan ve bunları sosyal medya hesaplarından düzenli olarak paylaşan takdire şayan bir çalışmanın sahibi. Şiir, öykü, deneme ve hikâye türünde on bir eseri bulunan yazarın bu yazının inceleme konusu olan eseri son öykü kitabı olan Uçurumda Bir Gömü.

Otuz öyküden oluşan kitap, genel itibarıyla olay hikâyesi ile durum hikâyesi arasında bir yere konabilecek eserlerden oluşuyor denebilir. Lâkin olay hikâyesi olarak nitelenecek hikâyelerin hepsinde de serim-düğüm-çözüm planına tam olarak riayet edilmediği, serbest/rahat anlatımın da sıkça tercih edildiği gözlenmektedir. Tüm öykülerde okuyucuda merak uyandırmaya ve hayal gücünü kullanırmaya yönelik bir anlatım dikkat çekerken çevrenin ve kahramanların yeteri kadar ve etkili şekilde betimlendiği de göze çarpmakta. Herkesin gözü önünde cereyan ederek zaman değirmeninde öğütülen manzaraların, sıradan gibi gözükken yaşam sahnelerinin, yazarın gözlem ve hayal gücüyle birleşerek gizemli öykülere dönüştüğü görülmektedir. (Uyuşuk, Üç Dakika, Çok Kalabalık, Kentsel Yenişim, Uyuşuk...)

Ayrıca yazarın yer yer fikir ve ideoloji örgüsünü net bir şekilde ortaya koyduğu satırlara da rastlanıyor kitapta. ("Emir kesin; emrolunduğun gibi dosdoğru ol." ; "Atının üstünde bir Halid bin Velid düşünüyorum... Asr-ı Saadet'in aslında saadetten daha çok büyük acılarla yoğrulmuş vakitlere şahit olduğumu büyüdükçe öğreniyorum." ; "Öğleni Ali Paşada kılacaksın, ikindiye Garipler Camisi'nde. Sadece cami değişikliği değil bu. Arada 500 sene var.")

Öte yandan geçmişte ya da günümüzde meydana gelen ve insanlığın kalbinde derin yaralar bırakan hüznü olayların etkileyici bir dille anlatıldığı hikâyelere rastlanıyor kitapta. 1980 ihtilali sonrasındaki sancılı ortamdan ipuçları veren "Mayko" ve Suriye'de yaşanan insanlık dramını yansıtan "Bir Gün Dönülecek Halepe" bu tür hikâyelerden.

Anlatım dili olarak, kahramanların iç dünyalarını, düşüncelerini de dile getiren hâkim/ilahi bakış açısı, anlatıcının olayın kahramanlarından olduğu kahraman/birincil tekil bakış açısı ve dışarıdan olayları gözlemleyen ancak iç dünyalarına, düşüncelerine ilişkin anlatıma yer verilmeyen müşahit bakış açısından hemen hemen eşit şekilde faydalandığı görülmektedir.

Öykülerde kısa ve anlaşılır cümleler kullanılmakla birlikte, bu durum anlatımda çarpıcılığı da ortadan kaldırmayacak nitelikte. Betimlemeler sıra dışı, açık ve sade imgelerle yapılmış. Öte yandan, birçok öyküde şiirsel anlatım keyfini sıkça yaşatan eserde, satır aralarında yer yer şiir dizelerine de rastlamak mümkün. Bu noktada özellikle 53.sayfada yer alan Hadi Gidin isimli öyküye ayrı bir parantez açmak ihtiyacı duyuluyor. Bu öykü neredeyse baştan sona harikulâde şiirsel bir anlatımla kaleme alınmış;

"Yıkık şehirlerim, tenime yaslanan rüzgâr, içimde pas-

toral bir firar. Bütün ihtişamıyla fiyakamı çekip şehirden, dilimizde bir firar şarkısı; dağlara, dağlara."

"Ben sen oldukça dağılıyor uğultu. Bir şelâle dökülüyor ansızın çöllerime. Sükûtumu hayra yoracak bir rüyaya yatacağım... Pencereye vuran her yağmur tanesi sanki içimde yer arıyor kendine... Bir ses, bir adamı ayağa kaldıran, yağmur gibi. Camlarıma vura vura, içime çarpa çarpa. Gökyüzünde dönüp duran bir ses daha bir anlam kazanıyor şimdi."

"Giderken bile ne güzel olurmuş insan, bir şiiri alıp yanıma giderken gülemlen bir teselliyle avuturum kendimi: 'Hadi gidin ve daha güzel gelin.'"

Öykülerde sürükleyiciliğe en çok katkı yapan niteliklerden olan gizemli anlatıma da sıkça başvurulmuş. Sözü bu yerinde, 33.sayfada yer alan Yansıma Sesler Korosu hikâyesi başat örnek olarak bir adım öne çıkıyor;

"Ses önemli Neriman. Bunlar duyduğum sesler. Ya duymadıklarım... Birdenbire içime düşen seslere ne demeli. Bir gece vakti kuyuya düşen ay gibi sesler var bir de. Sadece benim duyduğum sesler bunlar. Küçük bir odada tek başıma kaldığımda duvara vuran gölgenin sesini bilir misin sen?"

"Yine aynı ses, 'Hişt hişt' dedi ama arkama döner dönmez baktım ki Neriman duruyor karşımda. Yüzüm nasıl şekil aldıysa artık gözleri kocaman oldu Neriman'ın. 'Ne oldu, korktun mu?' dedi. 'Yok,' dedim. 'Ben seni Sait Faik sanmıştım.'"

Kitabı okurken sınırsız bir iklim ruhu sarıp sarmalıyor, özenle seçilmiş kelimelerin oluşturduğu söz öbekleri alıp götürüyor pırıltılı iklimlere. Anlatılmak istenen duyguların kısa, öz ve anlaşılır cümlelerle, kolaylıkla ve çarpıcı bir şekilde anlatımı kitabın öne çıkan vasıflarından.

Eserden yer yer ve aralarda yapılan alıntılar haricinde, anlatılan niteliklerine örnek olabilecek birçok çarpıcı ifadeden bazılarının daha altını çizmek adına:

"Koltukta oturan yalnızlığının yanına oturdu. Başını yalnızlığının omzuna koydu. Sır gibi yaşıyorum hayatı diye geçirdi içinden. Sonra sustu. Hep susardı zaten. İnsan yalnızlığıyla en çok susarak konuşur." (Bi' Polar Alabilir miyim?)

"Kırık camın kenarından bir damla gibi odanın içine düşen güneşi avucuma alıp üşüyen yerlerime koymayı düşündüm." (Yansıma Sesler Korosu)

"Dağ yoksa şehir de bunaltır insanı. Dağları göreceksin ki ufkun açılsın, için ferahlasın." (Kentsel Yenişim)

"Arkadaşı ağlamazdı ama ağla açılırsın derdi herkese. Ağladı ama her şey aynı kaldı. Dalda kuş, camda gölge, gökte bulut." (Taşeron)

"Hızlanan dünyaya inat yavaş olsak. Ağır yaşasak, tadına vararak her şeyin."

"Yaslanılmayı bekleyen bir omuz, okunan bir şiir, kalkmayı bekleyen bir otobüs. Hayat nasıl da akıyor su gibi"

Son söz yerine; Uçurumda Bir Gömü, insanı edebiyatın büyüdü dünyasında doyumsuz bir gezintiye çıkaran eserlerden oluşan bir öykü kitabı olarak raflarda yer açılması gereken ve keşfedilmeyi bekleyen bir "gömü" gizemiyle okuyucusunu bekliyor.

12 ŞUBAT MARAŞ SOYLAMASI

Düşmanlar Maraş'ımı çepeçevre sarmıştı
Nefret, kan ve barutu birbirine karmıştı
Binboğa Dağları'na çöktü kara dumanlar
Taş taş üste koymadı yurduma dadananlar,
Semada yankılandı "Allah Allah" sesleri
Şehitlerin yurt için kesildi nefesleri
Vatan ciğerparemiz, yoluna can koydular
Bu uğurda ölmeyi bahtiyarlık saydılar
Yurdun haritasını kanla çizdi edeler
12 Şubat günü destan yazdı edeler
Al bayrak bengisuydu, hürriyetti aşımız
Kavuştu yüz yaşına sevgili Maraş'ımız!

Ermeni, Fransız'ı azdı; sanki kudurdu
Maraş'ın yiğitleri elif gibi dik durdu
İlk kurşunu atınca Sütçü İmam Maraş'ta...
Bir adım öne çıktık bu amansız savaşta
Hürriyet olmayınca kılınamazdı cuma
Kızı, kızanı, eri geçti birden hücumu
Ulu Cami imamı Rıdvan Hoca kükredi
Hilâli taç eyledi, Haç'a fırsat vermedi"
Zalime kan kusturdu kahraman edelerim
Toprağında can buldu ay yüzlü dedelerim
Gözyaşına gark oldu kirpiğimiz, kaşımız
Kavuştu yüz yaşına sevgili Maraş'ımız!

Arslan Toğuzata'mız düşmana kan kusturdu
Kahraman Maraşlılar Fransız'ı susturdu
Mehmet Ali Bey'imiz ümmete hitap etti
Taşeron Ermeni'yi çaresiz, bîtap etti
Düşmanı on ikiden vurdu Senem Bacımız
Sait, Ali, Ökkeşe dinmez yürek acımız
Bozulmaya mahkumdu alçak düşmanın fendi
Maraş'ın yol başcısı Şeyh Sezai Efendi
Hüzün ve acılardan nice dağlar aştınız
En çetin zamanlarda öncüydünüz, baştınız
Boy verdi karanfiller, bahar oldu kışımız
Erişti yüz yaşına sevgili Maraş'ımız!

Her ne varsa unuttuk, vatani dert edindik
Kanımız pahasına Maraş'ı yurt edindik
Bayrağın gölgesinde kızı, kızanı, eri...
Mâziden hız alarak atıldık hep ileri!...
Gök kubbeyi kuşattı külümüz, dumanımız
Dünyalara bedeldi sarsılmaz imanımız
Maraş'la Maraşlılar tek ruh iki bedendi
Ölümsüzlük, ölmeye yeterli bir nedendi
Kaleden doğan güneş ısıttı içimizi
Kutlu zafer muştusu dindirdi acımızı
Boşadık esareti, arşa değdi başımız
Kavuştu yüz yaşına sevgili Maraş'ımız!

Açıldık enginlere, katrede gördük umman
Kiblede esti rüzgâr, dağıldı kara duman
Mazlumun âhuzârı yürekleri dağlarken...
Güller figan eyledi karanfil kan ağlarken
Yokuşlara tırmanıp sarp dağlardan geçtik biz
Şehadet şerbetini yudum yudum içtik biz
Esareti cephede boğan bir millet olduk
Aydınlık ufuklardan doğan bir millet olduk
Dalga dalga bayrağım gökte süzüldü gayri
Dostlarımız mutlandı, düşman üzüldü gayri
Doruklarda sonlandı hürriyete koşumuz
Kavuştu yüz yaşına sevgili Maraş'ımız!

Çile tezgâhlarında dokuduk hürriyeti
Vatanlaştı şehidin kanı, kemiği, eti...
İlkbaharı düşledik zemheri ortasında
Gözler çağlayan oldu şehitlerin yasında
Bu kutlu topraklara sevdalıyız ezelden
Karakış bahar oldu, haber geldi güzelden
Dosdoğrudur Maraşlı; sözü senet, ahittir
Cümle yaşananlara Ulu Cami şahittir
Her gecenin sabahı olduğuna inandık
Çekiçe örs arası ateşlerde sınıdık
Nice yangın söndürdü o kanlı gözyaşımız
Kavuştu yüz yaşına sevgili Maraş'ımız!

Küstah palıkaryaya gösterdik gücümüzü
Maraşlı birlik oldu, tez aldı öcümüzü
Ölümsüzlük yolunda ölüme koştı canlar!
Bayrağın gölgesinde bir başka coştı canlar!
Hakkımız helâl değil kanımızı içene
Maraş'ı dar eyledik bize kefen biçene
Vatan için yaşadık iki uyku arası
Zaferle şifa buldu yiğitlerin yarası
Hepimiz Maraşlıyız, herkes Sütçü İmam'dır
Toprakla nikâhımız ilelebet tamamdır
Dindi yürek acısı, gerçek oldu düşümüz
Kavuştu yüz yaşına sevgili Maraş'ımız!

Yüreği mesken etti, oğul verdi sızılar
Vatan gitmesin diye gitti körpe kuzular
Maraş'a can adayıp canlarından geçtiler
Hürriyete birlikte koşmaya ant içtiler
Et ve tırnak gibiyiz, aynı yolda yürürüz
Aynı uykuya yatıp aynı düşü görürüz
Dağların doruğundan doğan güneştir Maraş!
Hilâlin kucağında yıldıza eştir Maraş!
Hainlerin mayası tutmayacak bir daha
Ufuklarından güneş batmayacak bir daha
Düşmana mezar oldu; toprağımız, taşımız
Erişti yüz yaşına sevgili Maraş'ımız!